

(Prologi)

aina vain käy nopeammin kevät,
rännin alla katkennut viesti katkeaa jälleen,
kevyesti
niin kuin kestäättömästä puhutaan,
ja keltaisen hyvä enne, sitruunaperhonen,
tai tumma mestari kulunein siivin,
säilynyt, ilmestynyt kuin katkelma:
kevyesti
niin kuin kestäättömästä puhutaan

I

Toukokuu
rahiseva klassikko
katua lakaiseva hiekoitushiekka
työmaat sanojen varsilla
jokainen
voikukan tämänpuoleinen elämä
hitaasti paraneva asvaltti
polkupyörän kyydissä etääntyvä viiri
oranssi

toukokuu
täydellinen ympyrä
vastapäivään pyörivä rengas.

Istun portailla,
mekon taskusta löytyy viimekesäinen muistilappu:
Vuoroin humisee tuuli ja metsä.

Pieni poika ei osaa olla pissaamatta sandaaleilleen.
Hän aloittaa taas leikin:
kolme voikukanlehteä ja viisi keppiä.

Äkkiseltään vaikea kertoa puhelimeen, mitä kuuluu.
Ei mitään ihmettä.
Sitäkö me kaikki odotamme?

Kutsun lapsia,
he ryntäävät taas talon takaa,
eivät suostu syliini,
eivät ymmärrä, miksi rakkauden on oltava epätoivoista.

Mikään ei muutu. Ja sekin on aina sama ajatus.
Mitään ei ole jäänyt sanomatta.
Jatkan tähän samaan paperiin.

Avasin kaikki laatikot.

Valokuva: hän istuu vanhenevan isänsä sylissä.
Totinen pieni tyttö, vihaa villasukkia.

Mustakantinen vihko:
Pappa oli kovin leikkisä.
Hän kirjoitti lisää vihkoonsa. Nuorukaisen
syntymä- ja kaatumisajankohta.
Hän leikkasi sivuja pois.

Tyttären värssykirja:
Elä isänmaalle, kuole Jumalalle.

Hän otti vastaan äitienpäivätervehdyksiä, kirjeitä keuhkosairaalaista,
syntymäpäiväonnitteluja, kortteja lomamatkoilta.
Hänen käsialaansa enää puhelinmuistio,
muistilappuja: *1 kg sokeria, 2 tlk ananasrenkaita*

Eikä muuta.

Vain mielikuvat: hänen rauhattomuutensa.
Hän osti liikaa joululahjoja
ja kauhoi lautasillemme lisää kastiketta.

Hänen hiljaisuutensa.

Näin päätin lopettaa:
Sinä yönä muisto kynästä ruutuvihon yllä
äkisti tyynnytti hänet.

Kesä menemäisillään,
ilmassa hellyyttä, vaillinaisia lauseita,

pyykki kuivumassa pihassa,

käy silmissä tiainen,
nyt tässä ja nyt poissa,

luen sohvalla irtonumeroa,
minä tahdon samanlaisen puutarhan,

tuulen ja lehtimajan,

tahdon villiintyvän puutarhan,

ensin on oltava se sana,

ensin on osattava kitkeä

II

vielä katuvalot palavat hallayön jälkeen,
ruoho vääntyy ja sulaa jälleen,
kiiltävät lehdet asvaltilla,
eikä yksikään putoa hänen tietämättään,
samaa tekoa ja karkaa otteesta,
pieni tiainen, nyt tässä ja nyt poissa
 kuin olisi lentänyt mieleni läpi,

olen aloittanut keittiöstä, kulkenut ovesta toiseen,
niin kaikki tapahtuu
ja vailla saapumisohjeita
kannan kahvia lämmintä kuin kivi,

vielä katuvalot palavat hallayön jälkeen

Tällaisena päivänä tulee mieleen kertomus,
jonka piti lohduttaa meitä.
Se on tarina palaneesta kanasta, joka kuoli kun
pitkä kesä päättyi ja tulipalo nielaisi laakson.
Ja kun ihmiset viimein palasivat koteihinsa,
he löysivät vieraaksi hiiltyneen linnun,
ja sen alta eläviä poikasia.
Niin meille kerrottiin.
Miten tuon kanan sydän oli hakannut,
kun se oli jäänyt niiden pienten päälle makaamaan,
kun se ei ollut noussut heikoille siivilleen.
Ja mistä, mistä sen kuului meitä alati muistuttaa?

Ja mitä jäi meille jäljelle?
Vertaus ja sen suojattomuus.
Ja paino päällemme taivaan savunväriin,
sen mykkyYTEEN.

Silloin lehdet putosivat
ja katkesivat oksat.
Ja runkojen mustuus
vaihtui yöksi,
jossa kaikki metsät kaatuivat.

Ja hänen silmänsä tottuivat,
ja hän näki, että se oli hyvä.
Eikä hän nimittänyt sitä miksikään.

Uunit lämpenevät, yksitellen sytytetään
lamppujen lupaukset,
enemmän kuin muuta tämä on muistoa,
ruudut antavat kaiken kaksinkertaisesti takaisin,

pihassa on jo syksy, kuuset uniform,
keskellä haapojen ikuinen tuli,
harmaaksi käynyt pelto ja syvälle painuneet
kumisaappaiden jäljet,

pehmeä tuuli syö voitontahtoa
ja tulee mieleen olla onnellinen.
Että kääntyessäni tiedän hetken,
mitä on jäljellä.

(Epilogi)

Taas pakkaamme, tulee kesä,
asetumme tänne
asumattomaan taloon,
katse pysähtelee pihassa,
ajatukset,

on koiranputket, lupiinien
yhteenkutomat pientareet,
ja villiintynyt ruusu nyökyttää
kuin olisi vasta tarrannut lähtijän helmaan,
on liinavaatekaappi ja viikattua pellavaa,
joka häviää käden koskematta,
joka kalvaa taitoksissa itseään,

tulee ensimmäinen yö
ja katoan kuin perintömedaljonki.

On perhosten, sitten hepokattien aika,
pensas kääntää tuulessa kasvonsa,
säikyn kuin lihava rastas,

tulee rypsi ja ukkoset,
yleisö iskee kätensä yhteen konserttisalin viileydessä,
uutisissa kerrotaan hämärästä mansikasta,
toimittaja yrittää sanoa jotakin
ja pyytää anteeksi, ei tarvitse minulta,

ja aurinko laskee heiniin ja tyyntyy,
kuin puhuisi gamba,
se tietää jo:

Niin.

Niin.

Tulee aika että pisteenpienistä siemenistä kasvaa tienvarteen
uudet punaiset kukat,
olen jo karistanut niiden nimet,
vanhan kasvikirjan opetukset,
muistan:
kuvan repeilleessä kansipaperissa
ja millainen kysymys sellainen vastaus.